

תרבותentertainment

"את מי אני מעניינת?"

כיצד מילים משנות ביטוי גנים?

מגזין אפוק | ממומן

ג'וליאן מור ב"שקרים באפלה". מדברת בעיקר על המשפחה

נמרוד דביר, ניו יורק פורסם: 22.02.06, 16:02

ג'וליאן מור מותשת. היום שלה רק התחיל, וכבר היא מרגישה כאילו הגיעה לכיתת יורים. "אני עייפה, בבקשה תרחמו עליי", היא מבקשת כשהיא נכנסת, מלווה בעננת בושם מתקתקה, לפגישה במלון ריג'נסי בניו יורק. האמת, מותר לרחם עליה. אחרי הכל, לא קל להתראיין יום שלם לחבורת עיתונאי ברקודה חמושים בשאלות מציקות. "שקרים באפלה", הסרט שמור הגיעה לקדם, התקבל על ידי המבקרים בארצות הברית באופן צונן למדי. עיקר הראיון לפיכך נסב בעיקר סביב למה, כמה ומדוע התפתחה מור לצלם את הסרט הזה. לדוגמה, שאלה אופיינית.

ג'וליאן מור סמואל ל. ג'קסון שקרים באפלה

את נמצאת רוב הסרט בהתמוטטות עצבים. למה בעצם?

"זה התסריט, וזה מה שקבעו לי, לבכות כל הזמן. זו העבודה. אתה לומד להיכנס לדמות, להבין למה היא במצב שהיא נמצאת בו. אני לא עושה את זה סתם, אם זה מה שאתם שואלים".

לפני שממשיכים לחפור בגברת, קצת חומר רקע. ג'וליאן מור, 46, היא אחת השחקניות העסוקות בתעשיית הקולנוע. כבר שנים שמור נעה בקלילות על הקו שבין שחקנית עומק לדוגמנית מהממת. רק בשנתיים האחרונות היא הפציעה עם תפקידים ראשיים בארבעה סרטים שונים (ביניהם, "הנשכחים", "The Prize Winner of Defiance"), ובשנתיים הבאות צפויים לצאת חמישה סרטים נוספים בכיכובה. שלא לדבר על חוזי הפרסום הדשנים עם רבולן ומון בלאן.

"אני לא חושבת שאני עובדת יותר מדי", נאנחת מור, "אבל בגלל כל מיני ענייני הפצה אני מודעת לזה שיש הרגשה שמקבלים קצת מנת יתר ממני. אז עשיתי כמה סרטים במהלך שנתיים, כולם במקרה הופצו סמוך זה לזה, ופתאום התקשורת שואלת 'מה לא בסדר איתה?' למה אנחנו צריכים לראות אותה כל הזמן?".

דווקא עושה רושם שבאופן יחסי התקשורת האמריקאית רכה איתך.

"זה בגלל שאני כנראה לא מעניינת במיוחד. כשחושבים על זה, רוב תשומת הלב הולכת היום לאנשים צעירים, הג'סיקה סימפסוניות של העולם. כנראה שזה בגלל שהרבה מהעניין מגיע מאנשים שהם צעירים בעצמם. כשאתה בן 16 ג'סיקה סימפסון נראית כמו הדבר הכי מעניין שיש. ככל שאתה מתבגר, כך הדברים האלה נהיים פחות חשובים. בגיל 40 ומשהו אני כנראה ממש מחוץ לטווח הגילים שמדברים עליו. לא שאני עושה בחיים הפרטיים משהו שהוא ממש מסעיר".

מור, המתגוררת בווסט ווילג' בניו יורק עם בן זוגה, הבמאי ותסריטאי בארט פרנדליך, ושני ילדיהם, אוהבת להדגיש שהיא לא סתם כוכבנית. "אני כמו כל בן אדם אחר בעולם", היא אומרת, "יש לי משפחה ובית, ועבודה, כמו הרבה אנשים. כשאני חוזרת הביתה, אני לא יכולה לומר לילד שלי 'מותק, אמא לא יכולה לדבר איתך עכשיו, היא בכתה כל היום'".

למחרת נדמה שאת נוסחת התקשורת לפני כמות הרבה באחרונות נילמח לא

עשית בעבר, ובכל זאת את מקובעת בעיני רבים בתפקיד "האמא ההיסטרית".

"זאת טעות. 'הרחק מגן עדן', 'מגנוליה', 'safe'. להמשיך? עשיתי 30 סרטים בלי אימהות. כן, יש הרבה סיפורים על משפחות, ויש סיפורים בלי משפחות, ואין שום קשר לבחירת הדמויות. או מיי גוד!! תסלחו לי, אבל שואלים אותי על הקטע של האימהות בכל ראיון. איך ההורות השפיעה עליי, ואיך זה, ואיך פה, ואני משתגעת. זה כמו להתראיין כל הזמן למגזין 'הורים וילדים'. שישאלו אותי מה הצבע האהוב עליי, רק לא איך זה להיות אמא".

מה הצבע האהוב עלייך?

"די, בואו נדבר על הסרט".

בוא נדבר באמת. "סודות באפלה", שעולה השבוע בישראל, הוא מותחן פסיכולוגי שנשען על טוויסט מפתיע (אלא אם כן אתם מבוגרי "חוק וסדר", ואז הפתרון מתחיל לעשות קולות כבר בכתוביות הפתיחה). מור מגלמת בסרט את ברנדה מרטין, אם חד הורית ודלת אמצעים, שמכוניתה נגנבת בזמן שבנה הקטן ישן במושב האחורי. כשהיא שוקעת בסיט של כל הורה, ברנדה נעזרת בשוטר משופשף (סמואל אל. ג'קסון) ואם מתנדבת (אידי פאלקו) לחיפושים אחר הילד, ובטעות מציתה מהומה גזעית בין השחורים והלבנים בשכונה. מור כאמור, מעבירה את הסרט במצבים שונים של שיעון, שנובע, בין השאר, מכך שאיש לא מאמין לה.

מזכיר קצת את סרטך הקודם, "הנשכחים", לא?

"אוי באמת, אין מה להשוות. אחד היה מדע בדיוני, אחד מותחן. הסיפור פה הוא שונה לגמרי, בנוי הרבה יותר כמו תעלומה בלשית. פה יש סיפור שהוא מאוד חכם ומעניין לטעמי. תסריט טוב זה לא משהו שנתקלים בו כל יום. אני קוראת ארבעה-חמישה תסריטים בשבוע, ואני יכולה לומר בוודאות שמסתובבים סיפורים גרועים מאוד בחוץ. זה מה שקורה כשכולם כותבים כנראה".

במקרה של "סודות", הכותב הוא לא כולם: אחת מהסיבות שהדליקו את מור על התסריט האיש מאחוריו, הסופר המוערך ריצ'רד פרייס. פרייס, שגם ספרו הקודם, "Clockers", עובד לסרט, החל לעבוד על "סודות באפלה" כספר כבר לפני שמונה שנים. כשג'ו רות, במאי וטייקון הוליוודי שניהל בעבר את אולפני פוקס ודיסני, שמע שפרייס כותב ספר, הוא זינק מיד לקנות את הזכויות. בהמשך, כשהספר הפך לרב מכר, פרייס נשכר שוב, הפעם לצורך כתיבת התסריט, פרויקט שהיה לדבריו, "אחת העבודות הקשות ביותר שנאלצתי לעשות".

בניגוד לספר, שמסביר בפרטי פרטים את מניעי הגיבורים, מתקשה הסרט לספק תשובות מלאות, עד שבחלקים רבים נדמה ששאלות רבות נשארות ללא פתרון של ממש. ג'וליאן מור נחלצת מיד להגנה: "זו לא עבודה קלה, לקחת 500 עמודים ולהפוך אותם לסיפור באורך של שעה ומשהו. היה צריך לחתוך הרבה סצנות, וכן, היו דברים שהלכו לאיבוד. בסרט דברים מתרחשים מהר יותר. זה ההבדל בין ספרים לקולנוע, ואין בזה משהו רע לדעתי. לפעמים, הקהל מצפה לאיזו צלילות, לתשובה מוחלטת. זה האיש הרע, זה האיש הטוב, זה מה שקרה, וזהו זה. אבל זה לא ככה בחיים. אין תשובות להכל. דווקא זה מה שמושך אותי, שיש כל כך הרבה שכבות לסרט הזה, שיש לו מסר.

"זה סרט על אנשים שמדוכאים על ידי עוני, שמוביל אותם להיות כועסים ומוזנחים. נגיד, הדמות שלי וכל הסיפור שעובר עליה עם ההיעלמות של בנה. זה היה קורה אם היה לה כסף? אני לא בטוחה שהיא היתה מתנהגת כמו שהיא מתנהגת, כולל בנוגע לסוד הגדול שנחשף בסוף, אם הנסיבות היו אחרות. יש כמובן, גם את נושא המאבק של השחורים והלבנים. האם המשטרה היתה מתנהגת כמו שהיא מתנהגת אם הנחטף לא היה לבן, והחוטף לא היה שחור?"

בסרט את כאמור, בוכייה למשעי ונראית בעיקר מנומשת. כמהממת מקצועית, לא היה קשה לך לבלות סרט שלם בלי מייק-אפ?

מור צוהלת. "אהבתי את זה! זה היה קל. נחמד לעשות סרט בלי מסקרה. לפעמים אני חושבת שיש יותר מדי שטויות חיצוניות בסרטים. אני לא יכולה לסבול את זה, השיער והמייק-אפ וכל הדברים האלה. אי אפשר לראות פנים של אף אחת מתחת לכל הליפגלוס! לטעמי, איפור זה לא מושך. בכלל, הכי טוב לי טבעי".

איך זה מסתדר עם העובדה שחברת רבלון משלמת לך משכורת?

"אני לא מתנגדת לטיפול כמובן, אבל כן מפריע לי השיגעון מסביב למראה החיצוני. מה שרואים בכל הצהובונים האלה, את השחקנים שרודפים אחרי הצורה ולא אחרי התוכן. זה המצב, אי אפשר להכחיש שיש עניין ציבורי באנשים שנראים טוב. שמעתי לאחרונה מישו שאמר ששיגעון הסלבריטז מתפשט בעולם כמו בקטריה. זה נובע כנראה, מרצון של אנשים למצוא עניין. זה כמו לראות אופרת סבון אחת גדולה. זה הכל סביב הגירוי המידי, ולא סביב התוכן".

האם מור גמרה עם הדיכאונות אחת ולתמיד או שצפויים לנו עוד סרטים בסדרת "האם הבוכייה?" השלב הבא, כך נראה, הוא רומנטיקה. סרטה הבא, "Trust The Man", הוא קומדיה רומנטית שנכתבה ובוימה על ידי בעלה. מור אומרת שזה בלתי נמנע לערבב ביזנס

מהנדס חושף: טריק פשוט אחד לקבל אינטרנט ללא מגוי
ממומן | Ryoko Pro

מומחי כף הרגל שונאים את הטריק החדש לציפורניים (הנה הסיבה)
ממומן | Orivelle

התהליך הסודי מעולם התעופה שמאחורי הסכינים ביותר כיום
ממומן | Matsato Knives

השקעה בקרקע מבוקשת בפרדס-חנה
ממומן

היפנים משתמשים בשיטה הזו כדי להפחית נחירות (זה גאוני!) Is Your Pan a "Ticking Time Bomb"? A Top Chef Explains
ממומן | Emura ממומן | DerilaErgo

הכלי הפשוט הזה מגדיל את עוצמת הצינור פי 15 – בלי חשמל
ממומן | JetNoz

לידיעת הטסים לתאילנד: העבירה שתשלח אתכם לכלא ל-50 שנה
גבר תאילנדי נידון לעשרות שנות מאסר בשל פוסטים שפרסם ברשתות החברתיות – עונש שמוגדר כאחד החמורים אי פעם לפי החוק האוסר כל
ביקורת על המלוכה. המקרה מציף מחדש את גבולות חופש הביטוי במדינה שנחשבת לאחד מיעדי התיירות הפופולריים בעולם
חופש

סוכרת ורגליים רדומות? זו השיטה הפשוטה ביותר שהרופאים לא יספרו לך עליהסבלתי מדום נשימה במשך שנים – שיטה אחת פשוטה עזרה סוף סוף
ממומן | Sleep Health Journal ממומן | EMSense

חשבתי שהבית שלי נקי – עד שהכלי היפני הזה חשף את האמת
ממומן | Synoshi Pro

